DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVI. ZATURDAG den 19den JULY, 1828. N. 29

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

De Zelfgeeselaars!

(Getrokken uit de Tablettes Romaines par Santo Domingo, Bruxelles 1826.

De godzalige oefening van de zelfgeeseling, waaraan een vollen aflaat van zonden verbonden is, heeft plaats drie malen per week in de kerk van Carivita, gelegen bÿ het hof, niet verre van de plaats Colonne te Rome.

Ik heb mÿ dan ook begeven kort na mÿne aankomst te Rome naar gemelde kerk om deze godsdienstige ceremonie bÿ te wonen. Dezelve had plaats des avonds. Twee lange reyen, de eene mannen, de andere vrouwen, stonden er reeds geschaard ter linker en regter zÿde van het portaal. Men deed open. De mannen alleen werden binnen gelaten. Wÿ gingen door een gang, die slechts door een lampje verlicht was, en het schemerende akelige uitzigt dezer doorloop getuigde reeds genoeg, dat men hier niet kwam om er pleisier te hebben. Wÿ naderden. Eene tweede geheiligde deur werd geopend met een hol en doodsch gekraak. Eindelÿk waren wÿ in het ruim der kerk of de kastÿdings plaats. Zy kan ruim duizend menschen bevatten. Vier groote waskaarsen op een altaar, dat met zwart floers behangen was, verlichtten alleen de gansche vergadering. Een prediker beklimt den kansel nabÿ het altaar.

Hÿ begon met een tafereel op te hangen van de hoon, de smart, het lÿden en de angsten, die onze Heere heeft moeten uitstaan, zoo wel van de menschen als van den duivel; hoe zÿn heilig ligchaam door geeselriemen geheel overdekt was, en zyn heilig hoofd door den doornkroon verwond op honderde plaatsen waaruit het bloed als uit zoo vele bronnen vloeide; hoe zyne heilige handen en voeten doorboord waren enz.

Verders schilderde hÿ af hoe de boetvaardige Magdalena haar schoon en welgevormd ligchaam geheel verwond had door de menigvuldige geeselslagen die zÿ zich zelven had gegeven. Hoe weinig alle heiligen hun ligchaam hadden ontzien enz. en eindigde aldus:

Komt dan mÿne broeders! wapent U tegen de prikkel des vleesches, kastÿdt U zelven moediglÿk! Straft U zelven door zoo menig malen bezweken te zÿn! En doe eene hulde van eenige slagen van zelfkastÿding aan hem, die zoo veel geleden heeft voor de vrÿkooping van uwe zonden. Hierop haalde een ieder zÿnen geesel uit de zak. De Sakristein of Koster deelde eenige dezer godzalige instrumenten uit, welke alvorens gewÿd waren aan hen, welke er niet bezaten. Een ieder dus gewapend zÿnde, gingen de waskaarsen uit en de duisternis heerschte. Nu ontdeed een ieder zich van zÿne kleederen om zich de ontbloote lendenen te kunnen kastÿden.

Daarna nam de geeseling een aanvang en men hoorde aan alle kanten het geklets der zweepslagen en het gezucht der boetelingen.

Eenigen tÿd daarna trok op het geluid eener bel een ieder zÿne kleederen aan en de kaarsen werden weer opgestoken. Het mannelÿk gezelschap vertrekt om plaats te maken voor de vrouwen. De koster onderzoekt de kerk of er geen man zich hier en daar verscholen heeft en laat hierop de vrouwen binnen.

Ik heb naderhand vernomen dat, daar er dikwÿls ongelukken ontstaan zÿn door de zelfkastÿding der vrouwen, welke van een tederer constructie zÿn dan de mannen en zich den boezem verwond hebben, zÿ thans volgens het voorschrift van den eerwaarden vader Girard, zich op eene plaats kastÿden waar het ligchaam zeer gevoelig is, doch waar er geene gevaarlÿke wonde kan door ontstaan.

In een der Parÿsche dagbladen leest men het volgende:

"Meermalen hebben wÿ doen opmerken, hoe de congregatie, onder begunstiging van het vorige ministerie, er op uit was, om het ongerÿmdste bÿgeloof voor te planten, en wÿ zÿn van oordeel, dat het gouvernement het zich ten pligt moest maken, om het volk in te lichten aangaande dit zoogenoemde *vrome* bedrog, waarover alle waarlÿk godsdienstig gestemde lieden zich zoo zeer bedroeven. Sedert eenigen tÿd inzonderheid vloeÿen onze departementen over van gedrukte verhalen van verzonnen mirakelen, en deze verhalen worden met toestemming van de overheid rondgevent. Wÿ zÿn in het bezit van twee zoodanige verhalen, waarvan het eene betreft *een voorval, hetwelk den 7den April 1827 te Mortagre, voorstad van Val, departement van de Orne, is overkomen aan eenen bakker toen hÿ, het brood in den oven deed.*

"Die bakker *was onderwezen in de dwalingen van de revolutie.* Op zekeren dag, dat hÿ, in tegenwoordigheid van twee buurvrouwen, het brood in den oven zou doen, vloekte en lasterde hÿ geweldig. Eensklaps wil het deeg den oven niet meer in; de bakker wordt doodsbleek en siddert; het klamme zweet breekt hem uit. Hÿ wordt naar bed gedragen, doch binnen twee dagen is hÿ een lÿk. Hÿ mogt echter nog zÿn testament maken, en in hetzelve kwam de volgende beschikking:

"Mÿne vrouw erft al mÿn geld en goed. Vrouw kwÿt toch stipt alle mÿne schulden! Ik geef *zes honderd franken aan de kerk,* en twee honderd aan den armen. Magen en vrienden wilt toch mÿne voetstappen niet volgen, zeer onzalig, wegens het verlies mÿner ziel, en het bederf van mÿn ligchaam. *Bidt voor den overledenen!*

Dit mirakel is vooraan in het boekske afgebeeld: men ziet den bakker voor den oven, met opgesperden mond, alsmede de beide buurvrouwen, welke de oogen ten hemel slaan. Alles *met toestemming* gedrukt te Orleans.

De plaats waar het andere mirakel voorviel, wordt niet vermeld. Het geschrift heeft ten titel: *Kopÿ aangaande het fraaiste mirakel, dat ooit voor onze oogen verschenen is.* Men meldt daarbÿ de ontdekking van eene heilige, welke sints twee honderd jaren in eene rots verborgen was, en zich nu vertoond heeft in de gedaante van eenen witten vogel, gezeten op een crucifix, dat als de zon schitterde. "Toen ik het diertje vangen wil, zegt de verhaler, vliegt het dieper de rots in en gaat zitten op eenen steen, waarop deze woorden geschreven stonden: *Ik heet Adelaïde.*— Sedert dien tyd worden de blinden ziende, de kreupelen en de kranken genezen.— De beschrÿving van de mirakels zou te lang zÿn."

"Zoo willen de jezuiten en hunne aanhangers, vervolgt het dagblad, de godsdienst doen bloeÿen. Met mirakuleuze kruisen, wederspannige bakkersdeeg en witte vogels beroeren zÿ de zwakke gemoederen en vernietigen zÿ de ware godsdienstige gevoelens. Gaarne zagen zÿ het volk in de diepste onkunde verzonken, om het dweepziek te maken en geheel te beheerschen. Om dit helsche plan te verÿdelen, behoort derhalve het onderwÿs onder alle standen bevorderd te worden."

De R. Katholieken hebben in 1822, toen de Turken met 30,000 man op Scio landeden en alles te vuur en te zwaard verwoesteden, zich niet best nopens die ongelukkige Grieksche bewoners gedragen; eerstgemelde werden door de consuls in bescherming genomen, terwÿl de Grieken gruwelÿk bÿ duizenden werden vermoord, en nog daarenboven door de consuls en hunne Roomsche mede-landgenooten werden verraden. Dit hebben de Grieken niet vergeten en thans bÿ de landing van Fabvier, zÿn de R. Katholieken op contributie gesteld, en schÿnen wederkeeriglÿk door de Grieken niet best behandeld te worden. Zÿ hebben daarom een verzoekschrift aan den Franschen admiraal de Rigny gezonden en hulp en bescherming verzocht.

De Kurden, welke een talrÿk korps kavalerie aan de Porte moeten leveren, zyn afstammelingen der oude Parten, die zich in Asÿrie en Mesopotamie verspreid hebben. In het Sÿriesch noemde men de Parten *Kerud*, waarvan het woord *Kurden* is gekomen; het land hetwelk zÿ vooral bewoonden werd dan ook Kurdistan, en een gedeelte van den berg Taurus Kurdo genaamd.

Thans houden de Kurden zich zoo wel in Persie als in Turkÿe op; in beide rÿken zÿn zÿ onafhankelÿk en betalen slechts eene kleine schatting aan den souverein op wiens grondgebied zÿ hunne tenten opslaan. Het grootste gedeelte van dit volk is sedert de verovering van Klein Azie door de Romeinen, 64 jaren voor J. C. door Pompeus, die er eene provincie van het Groote Rÿk van maakte, rondtrekkende. Die thans in Kurdistan wonen staan onder het bestuur van den Pacha van Bagdad, doch hebben eigene wetten. De overigen zÿn Nomaden en blÿven nooit langer dan een saizoen op dezelfde plaats. De Kurden in Turkÿe zÿn schoone menschen en hebben een trotsch en levendig uitzigt. Met het 7de jaar worden de kinderen reeds in den wapenhandel geoefend; de vrouwen verachten deze oefening niet, en verkrÿgen daardoor eene opmerkenswaardige ligchaamskracht. De Kurden zÿn ten allen tÿde als zeer dapper en zeer geschikt tot den oorlog gehouden. Mahomed zeide toen hÿ zich met hen vereenigde, dat zÿ de geheele wereld konden overwinnen. (*Toen of nu* maakt een groot onderscheid; het zÿn ongeregelde troepen en dus tegen de tegenwoordige taktiek, waarbÿ meer dan personelen moed vereischt wordt, niet bestand.)

Zÿ belÿden de Mahomedaansche godsdienst met eenige veranderingen, doch men vindt ook eenige stammen welke Christenen zÿn, (des Chrétiens nestoriens.)

De Kurden, even als de Maïnoten op Morea, geven hunne dochters bÿ het uithuwelÿken, geen bruidschat mede, maar ontvangen eene zekere schadevergoeding van den echtgenoot, dewÿl zÿ geene persoon welke in het huisselÿk bestuur nuttig is, kunnen afstaan zonder daarvoor schadeloos gesteld te worden.

De voornaamste Kurdische stammen bevinden zich in de streken van Erzerum, Damaskus, Aleppo, Amid en Mossoul, van welke laatste plaats het woord mousseline, (neteldoek), hetwelk aan geweven katoen

gegeven wordt en voorheen aldaar vervaardigd werd, afkomstig is.

Men rekent dat in Turkye zich 160,000 tenten met Kurden bevinden, welke elk 2 gewapende ruiters zoude kunnen leveren, zoo dat de Sultan een talryk korps kavalerie, welke met de kozakken kunnen gelyk gesteld worden, hieruit zoude kunnen formeren.

Onverdraagzaamheid.

Van alle zyden steekt de Hydra der onverdraagzaamheid het hoofd weder op.—Men weet hoe die geest in Frankryk begint veld te winnen, waar by misschien nu, door de wyze volkskeuze voor de kamer der afgevaardigden, eenigzins in zyne vaart zal worden gestuit. In Spanje vervolgt men, by gebrek aan ketters, vrymetselaars. Te Rome tracht men dien geest, zoo ver men het maar in zyn vermogen heeft, aanteblazen.

Hiervan is nog zeer onlangs een treffend voorbeeld gegeven. De brave en algemeen geacht *Waldenzen*, die reeds sedert meer dan tien eeuwen in hunne vreedzame dalen, ten spyt van *Rome*, het Evangelie belyden, en die, door de zorg der Voorzienigheid, als toonbeelden der bestendige voortduring des Christendoms, zelfs te midden van het Heidendom der Middeleeuwen, nog zyn in wezen gebleven, die vuur en zwaard der Pauzen en hunne aanhangers hebben getrotseerd, *worden in de negentiende ceuw, op een bevelschrift van Rome, weder vervolgd.* De Heilige Stoel is verbitterd, omdat deze edele belyders onlangs door de milde bydragen der Protestanten, in meer gezegende landen, in staat gesteld zyn, een eigen hospitaal te stichten, waar zy beveiligd zullen wezen voor de verleiding der dweepzieke bagynen, die hunne kranken tot afval van het geloof zoeken te bewegen. De Paus heeft dus het hof van Turin aangeschreven, om de Waldenzen, die zich vreedzaam in de hoofdstad ontbielden, het wonen in dezelve te verbieden. Verscheidene huisgezinnen, aldaar gevestigd, zyn dus, *alleen om hun geloof, gebannen.* Zy moeten alle hunne middelen van bestaan vaarwel zeggen, en zich in hunne onvruchtbare valleyen tot hunne behoeftige broeders begeven, die geene middelen hebben om hen te ondersteunen.

Men leest thans veel in de Duitsche dagbladen van eene komeet, welke in het jaar 1832, volgens de berekening van de geleerden, zeer naby de aarde zal verschynen, en welligt met haar in aanraking zou kunnen komen. De heer Olbers, een bekend sterrekundige, heeft zyne landgenooten zoeken gerust te stellen, en heeft daartoe, onder anderen aangevoerd, dat wanneer het *untoward event* (het ongelukkig voorval) dier aanraking mogt plaats vinden, de gemelde komeet de aarde niet zou benadeelen, aangezien zy, in vergelyking van de aarde, zeer klein is. Maar daarenboven is hy van oordeel, dat beide ligchamen op den dag, wanneer zy het digst by elkander zullen zyn, zynde den 29sten October, toch nog *tien millioenen mylen* van elkander zullen verwyderd blyven. Minder geruststellend is zyn berigt over hetgeen te dezen opzigte over 2500 jaren zal geschieden, doch de heer Olbers heeft gemeend, dat zyne landgenooten vooreerst nog geene troostwoorden van nooden hadden.

By de opgravingen in den tuin der kanunniken van St. Jean de Latran, heeft men gevonden een standbeeld van *Titus Vespasianus* en een ander van deszelfs dochter *Julia*; beide van marmer en fraai bearbeid. Tevens heeft men opgegraven een collossaal hoofd van *Junon*, op de Grieksche wyze bearbeid; daar dit hoofd een gedeelte van een standbeeld schynt, hoopt men ook de overige gedeelten van dit schoon gedenkteeken der oudheid te vinden.

Uit Stokholm schryft men dat de zilverbergwerken te Kongsberg, in Noorwegen, in het jaar 1826, aan gedegen zilver 1538 ponden en in het vorige jaar 2121 ponden hebben opgeleverd.

Een landman in het dorp Metskhet, de voormalige residentie der Koningin van Georgien, heeft by het omploegen van zyn land een kruik met oude zilveren munten gevonden, waaronder de dynastie der Sassaniden, welke 600 jaren voor *Christus* zyn geslagen.

Nog iets over het Concordaat.

Hoe behoedzaam men met *Rome* moet omgaan, hetwelk nimmer ophoudt zyne buitensporige aanspraken te doen gelden, nimmer van de minste derzelve afstand doet, en altyd, in alle Roomsche landen, eenen Staat in den Staat zoekt te vestigen, waar de Paus de eerste en de Souverein slechts de tweede persoon is,—dit ziet men ook in de volgende byzonderheid, medegedeeld in een te *Luik* uitgekomen stukje, waarin het Concordaat van 1801 vervat is (benevens de verhandeling daarover, van den edeldenkenden, onlangs overleden LANJUINAIS) en onderzocht wordt. In onzen *officielen* text van het Concordaat van 1827 staat, "*Le Concordat sera appliqué aux provinces septentrionales,*" het Concordaat *zal* op de Noordelyke Provincien *toegepast* worden. De te *Rome* uitgegevene *Fransche* text zegt: *sera applicable*, zal *toepasselyk zyn*, dus *kunnen toegepast worden.* De *Latynsche* tekst nu, waaruit de *Romeinsche* vertaling genomen is, zegt: *applicabitur*, dus letterlyk *zal toegepast worden.* Waarom nu deze valsche en ongetrouwe vertaling? Het is weder eene list der *Roomsche Curie*, om een slag, zoo als men zegt, om den arm te houden; om te doen gevoelen, dat de *Heilige Vader* de volle magt heeft en aan zich houdt, om *het gesloten Verdrag toe te passen of niet.* En waarlyk, naauwelyks is het verdrag in de wereld, of *Rome* doet reeds stappen, om het tot een middel van heerschappy te misbruiken.

De *dotatie* der Bisschoppen, zoowel als der op te rigten Domkapittels, zal op eene *voegzame* en *bestendige wyze* worden bepaald. *Une dotation convenable et perpétuelle sera affectée à chaque chapitre, et chaque siège episcopal sera de même doté d'une manière perpétuelle et convenable.* Kan dit niet verstaan worden, ja *moet* het niet verstaan worden, van eene *dotatie in vaste goederen*? Ten minste dit woord *perpétuelle, bestendige, altyddurend,* schynt zekere onafhankelykheid van de Staten-Generaal, die de jaarlyksche beden (*Budgets*) moeten bewilligen, in te sluiten. Men gevoelt, dat dit nimmer of nooit de bedoeling onzes Konings kan zyn of geweest zyn; eene Geestelykheid met *territoriale* bezittingen, dus een vreesselyk ligchaam, gelyk in de Middeleeuwen en geschikt en gereed tot eenen aanval op eenen Onroomschen Vorst, die het zelf daartoe de wapenen in de hand zou hebben gegeven (men denke slechts aan het priester oproer van 1789, in *Belgie*, tegen den goeden Keizer JOSEPH) zulk eene geestelykheid, die zelfs een VILLELE, door zyne *Jezuiten* geholpen, niet heeft durven instellen,—deze zou in het Koningryk der *Nederlanden*, naast de liberaalste grondwet, in spyt van de regten zoo veler burgers bestaan? Onmogelyk! onze Koning *kan* en *wil* niet tot de Middeleeuwen terugkeeren en zich in alle zyne handelingen door eene onafhankelyke priestermagt laten belemmeren. De onregtvaardigheid zou hier te stryddender zyn, daar de Hervormde Geestelykheid en die aller andere Gezinten zulk eene *eeuwigdurende* bezitting niet geviel, daar hare bezoldiging jaarlyks op de begrooting moet worden gebragt.—Het is dus ongetwyfeld *niet het geval*, dat de *Nederlandsche* Roomsche Geestelykheid een onafhankelyk *territoriaal* bezit zou genieten, zoo als in het tydperk der *Spaansche* en *Oostenrryksche* Regering. Maar waarom gebruikt dan de Paus zulke dubbelzinnige, onrustbarende bewoordingen in een verdrag, hetwelk immers aller gemoederen tot bedaren, tot rust en tot zekerheid moest brengen? Het antwoord is weder gereed. Omdat *Rome nooit* iets van zyne eischen, zelfs niet van die der elfde tot de veertiende eeuw, laat varen; en dat een *territoriaal, onafhankelyk* bezit der Geestelykheid in alle *Roomsche* landen het onophoudelyk voorwerp harer begeerte is, en zy zich *door die dubbelzinnige uitdrukking*, daarvan het genot in tyd en wyl voor de belanghebbenden *openhoudt.* Of kon men niet tevreden zyn met de *ryke* bezoldiging der *Roomsche* Geestelykheid, die zy thans reeds door de mildheid des Konings geniet, (en die zoo afsteekt by den *karigen* onderstand aan zoo vele Hervormde Leeraars, vaders van talryke huisgezinnen, ten platten lande verleend!) wanneer men bedenkt, dat, volgens het *Concordaat* van 1801, in *Frankryk* een *Aartsbisschop* niet meer dan 15,000, en een *Bisschop* slechts 7000 francs (7000 en 3200, gulden) uit de schatkist bekwam, *volgens het gesloten Concordaat* en dus met toestemming van den Paus. Maar toen *moest* Zyne Heiligheid wel gedwee zyn.

Het gevaar dezer dubbelzinnige uitdrukking wordt nog te grooter, wanneer men bedenkt, dat ook de zoogenaamde hulp-of *suffragaan*-bisschoppen, eene voegzame *dotatie* moeten ontvangen, ja dat de kerken goederen (*acquisitiones*) mogen verkrygen; dus ook *aankoopen of zich door de geloovigen laten schenken.*—(Men denke aan het daarvan gemaakte misbruik: aan de woelingen der *congregatie* en van *Montrouge*, om zich *eigendomsregten* te verwerven, en berekene dan de gevolgen, wanneer de *Roomsche* Kerk in *Nederland* zulk een ryk en vermogend *onafhankelyk* ligchaam wierd!)

Dit alles vloeit uit 's Pauzen *Bulle* voort, die men te *Rome* als de *officiele* verklaring van het Concordaat wil doen aanmerken. Maar dit is het niet alles. De Bisschoppen, wil de Paus, zullen ook het onderwys hunner kweekelingen geheel en onafhankelyk in hunne magt hebben, ja zullen *alle* de noodige leerstoelen tot het *volledig* onderwys hunner Geestelyken mogen oprigten. (*les evêques établiront dans leur séminaire toutes les chaires qu'ils jugeront nécessaires à l'instruction complète de leurs élèves.*) Dus ook misschien leerstoelen voor de genees- ja voor de landhuishoudkunde ten behoeve van landgeestelyken? van *Romeinsch* regt ter vergelyking met het *kanonieke* regt? van oude letterkunde als *Propadeutica* voor den kansel en de bybelverklaring? Deze leeraren of hoogleeraren zullen echter niet alleen door de bisschoppen mogen *benoemd*, *maar ook naar volle vrye verkiezing afgezet* worden! Zal dit alles aan de willekeur der Bisschoppen verblyven? Onze Koning kan dat nimmer toegestaan hebben, zulks is eene zedelyke onmogelykheid; maar *Rome* plaatst dit alles in meer dan dubbelzinnige uitdrukkingen, ten einde misschien door den tyd iets van dat voorbehoudende Regt tot *wezenlykheid* te brengen. Zoo is de *Roomsche* Stoel, zoo was hy altyd.

Daar dus de *Bulle* zoo *vele* onbestaanbaarheden heeft *met* onze Staatswet, onze grondbeginselen van Regering, de regten der andere godsdienstige gezinten, de rust en veiligheid van den Staat en de waardigheid van het koninglyke gezag, zoo verwondert het ons in zeker opzigt, dat men de bekendmaking daarvan geduld, en in zekere mate, gewettigd heeft. Wy vertrouwen echter thans nog op de *voorbehouding* der Regering, om alles wat in de *bulle* strydig mogt voorkomen met de staatswetten, af te keuren. De rondgaande brief van den Minister, van den 5den October 1827, stelt ons *wel eenigzins*, doch ook slechts eenigzins daaromtrent gerust [illegible] hadden verwacht, dat er, [illegible] klaring, *tot op de benoeming der nieuwe Bisschoppen*, de hand aan het *Collegium Philosophicum* zou worden gehouden; terwyl men nogtans heeft toegelaten, dat te *Gent* en misschien elders aan jonge lieden, te *Leuven*, opgeleid door de Geestelykheid, de verdere *Theologische* opkweeking *geweigerd* is, en deze jongelingen *buiten het gebied des Ryks*, te *Trier*, hunnen *cursus* nu moeten volbrengen, om dat zy en hunne ouders aan het uitdrukkelyk bevel des Konings hebben gehoorzaamd. Wy twyfelen niet, of onze wyze Regering zal tegen de *Ultramontaansche* beginselen en aanspraken eeu' dam weten op te werpen.

Gaarne erkennen wy, de meeste der bovenstaande denkbeelden verschuldigd te zyn aan het bovengenoemde geschrift, hetwelk blykbaar door een' verlichten Roomschgezinden uit de zuidelyke provincien gesteld is: alwaar de geest *op verre na* zoo niet meer hecht aan de beginselen van GREGORIUS VII. als voor veertig jaren—Reeds zyn vele bekwame mannen aldaar opgestaan om het schadelyke der *bulle* aan te toonen. Dit vermindert onze vrees voor dezelve, terwyl wy met genoegen uit de jongste discussien der Staten-Generaal hebben gezien, dat ook daar nog mannen worden gevonden, die het gevaar weten in te zien, te peilen en waakzaam op hunnen post zullen zyn tegen *Rome's* zucht tot overweldiging van de regten der *Belgische* kerk

WY Directeur ad-interim in Rade van Policie over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten.

Gelet op het 22ste artikel des bestaanden reglements op de regering, het Justitie-wezen, den handel en de scheepvaart dezer kolonie, waarby aan dezen Raad is opgedragen, alles wat de manumissie van slaven betreft.

Hebben goedgevonden en besloten, tot voorkoming van allen twyfel of verschil dienaangaande en onverminderd het algemeen reglement hetwelk, volgens het voormeld aangehaald artikel, zal worden vastgesteld, als des Raads gevoelen te verklaren, gelyk het hierby verklaard wordt: dat de Raad van Policie zich houdt als het eenigste competent Collegie in deze kolonie ten opzigte der manumissie van slaven, en dat dienvolgens alle verschillen over en uitleggen van contracten van manumissie tusschen meesters en hunne slaven, ten aanzien van voorwaardelyk toegestanen of bedongen vrydom, of ad impletie der voorwaarden, zoo wel nopens den bedongen vrydom gedane betalingen die bereids zyn ontstaan of voortgebragt, of welke nog mogten ontstaan of voorkomen, uitsluitend ter beoordeeling en beslissing van den Raad van Policie worden verstaan en gehouden te behooren, en tot dat einde voor denzelven moeten worden gebragt; voorbehoudens echter de regten van *derdens*, die, het zy krachtens hypothecatie, of wel uithoofde van voorgewende insolventie van den manumittent, zouden vermeenen tegen de manumissie te mogen opkomen en zich daartegen te verzetten, in welk geval, zoo wel als in het voorgaande of eerstgemelde, het Publieke Ministerie altoos als *Patronus Servorum* voor het belang der gemanumitteerden zal hebben op te treden en zich als daartoe gekwalificeerd zal moeten beschouwen.

Gedaan op Curaçao den 17den July 1828, het 15de jaar Zyner Majesteits Regering.

De Directeur ad interim in Rade voormeld,

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

In kennisse van my,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad op Curaçao den 18den daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Curaçao den 18den July 1828.

DE genen die verlangen mogen Wissels te bekomen welke wegens den dienst van den Vestingbouw alhier door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer Kolonie, op Zyne Excellentie den Minister voor de Marine en Kolonien zullen getrokken worden, gelieven daartoe inschryving te doen by besloten biljetten die uiterlyk op morgen, den 19den dezer, des voormiddags te elf ure, ter Algemeene Secretary moeten worden ingeleverd, om door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim voormeld te worden geopend; zullende de Wissels tot de som van Tien Duizend Guldens toe aan de genen dewelke de voordeeligste inschryving hebben gedaan, worden toegewezen.

Ter ordonnantie,

W. PRINCE, Sec.

Algemeene Secretary, Curaçao den 18den July 1828.

DE natemeldene benoeming is door den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim dezer Kolonie gedaan, namelyk:

Van den Heer S. C. Henriquez tot Wykmeester van Scharlo in de plaats van den Heer A. W. Neuman dewelke, op verzoek, honorabel ontslag heeft bekomen.

W. PRINCE, Sec.

DE ondergeteekende maakt mits deze bekend dat de nominele firma van JEOSUAH DE SOLA & SON, welke om redenen, vermeld by acte Secretariaal tot dien effect de dato 22sten November 1811 gepasseerd tot nu toe bestaan heeft, door hem na den 31sten July aanstaande niet meer zal worden gebruikt, en dat zyne nieuwe transactien na die dato geteekend zullen worden met de naam van hem ondergeteekende alleen die van

JEOSUAH DE SOLA.

Den 7den July 1828.

WAARSCHOUWING.

DE ondergeteekende Commissaris van Policie bemerkt hebbende dat er niettegenstaande de bestaande bepalingen daartegen, by en omtrent de Berg Altena, en het zoogenaamd Princen Hof, weder een groote kwantiteit klei is uitgegraven, waardoor de wegen aldaar smaller, alzoo gevaarlyk voor de voorbygangers worden gemaakt; waarschouwt by deze allen die zich daaraan schuldig maken of wel tot het graven last geven, zich van die handelwyze te onthouden, zullende tegen de overtreders gestrengelyk conform de bestaande wetten gehandeld worden.

MR. J. E. GRAVENHORST.

Den 7den July 1828.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 18den July 1828.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekenden als Erfgenamen in den Boedel en Nalatenschap van wylen hunne Moeder Mejufvrouw ESTER PENSO, Weduwe van hunnen Vader den Heer ISAAC ABRAHAM DE MARCHENA, zullen op Maandag den 4den Augustus dezes jaars, by Publieke Opveilinge verkoopen als:

Een Huis staande en gelegen in de Heere Straat, Wyk 1, No. 53.

Een Huis staande en gelegen in de Breede Straat, Wyk 2, No. 111.

Twee Huizen staande en gelegen in de Wind Straat, Wyk 3, No. 167 en 188.

Een stuk Grond staande en gelegen aan de Overzyde dezer Haven, aan de oostzyde van de weg naar Cortyn.

Als mede eenige Zilverwerk, Meubelen, &c.

De koop konditien zullen op den verkoop dag worden bekend gemaakt.

ABM. DE MARCHENA.
MOSES DE MARCHENA.
Dsw. ABM. PINEDO.
Dsw. GAB. PINEDO.

Den 10den July 1828.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

H M Sondermans	Leah v M Jesurun
P. J. Dykhoff	Manuel Guillemin
A J Tam	Poulina Gomes Casseres
W M Forbes	Cool
Wed. C. Jutting	Rafael Salsedo
Huis	Van der Meulen
José M Marserate	C van Praag
Dswed. H C Luder	Charles Halck
J Jutting	Joseph Fidanque
J C Schotborgh	A Mattey
D Serrurier	Constantino Jansen
J Everaarts	Jacoba Cordero de Pinco
J W Mynsen	M A Da Costa Gomez
Van Castrom	T Jutting & A De Veer jr.
Jean Strackbeur	Henry Eurled

Curaçao den 18den July 1828.

A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JULY.

12. golet Dorothea, Laclé,	Aruba
—— Vrye Haven, De Jongh,	St. Eustatius
—— Betsy, Leon,	Carthagena
14. —— Theresa, Danies,	Puerto Cabello
bark Maria Manuela, Fernandez,	Coro
golet La Calipso, Teubner,	Aruba
bark La Maria, Wever,	dito
15. golet Jenny, Bas,	Porto Rico
18. —— Twee Broeders, Guyot,	Puerto Cabello
bark Thetis, Morvat,	Jamaica

UITGEKLAARD—JULY.

14 golet Del Carmen, Jacobs,
—— Commodore Owen, Symmonette,
15 —— Dorothea, Laclé,
bark Sin Pensar, Marti,
16 —— La Maria, Wever,
—— Dandy, La Roche,
17 golet Dorothea, Nicolaas,

Verleden Zaturdag den 12den dezer is Z. M.'s Paket brik de Sirene, gekommandeerd door den luitenant der eerste klasse A. Klein, alhier, laatst van Suriname aangekomen.

Wy vernemen dat de Sirene medio Mei uit Europa is vertrokken; en tot zoo ver liepen onze tydingen uit Engelsche nieuwspapieren, gevolgelyk kunnen wy onze lezers geene jongere berigten wegens den oorlog tusschen de Russen en de Turken mededeelen.

Men meldt van Suriname dat op den 20sten Mei ll. Z. E. de Gouverneur Generaal P. R. Cantz'laar, het Gouvernement van die plaats aanvaard heeft. Z. E. de Generaal Majoor van den Bosch zal op den 1sten Augustus aanstaande naar het Moederland vertrekken. Men weet nog niet welke veranderingen aldaar zullen plaats hebben; alles zal bekend gemaakt worden na het vertrek van den Commissaris Generaal, even als hier gebeurd is.

Met de Sirene is als passagier aangekomen, de Weled. Gestrenge Heer H. W. de Quartel, Kapitein ter zee in den Nederlandschen dienst.

Met de aankomst van eene schoener uit Porto Rico, vernemen wy, dat onlangs te San Juan zyn aangekomen, drie Spaansche oorlog schepen, twee fregatten van 40 stukken geschut elk en eene brik, welke konvooi verleend hebben aan elf transportschepen, aanboord hebbende 3000 man troepen. Men gelooft dat dezelven naar de Havana bestemd zyn.

Verder vernemen wy dat op den 17den Juny ll. men voorby Aguadilla heeft zien zeilen eene stoomboot, onder Hollandsche vlag, waarschynelyk Z. M. stoompakket de Curaçao, kommandant Moll.

Er zyn brieven tot den 4den Juny ll. alhier uit Ocaña ontvangen. Met leedwezen zien wy uit dezelven den treurigen toestand waarin de Republiek van Columbia zich bevindt, om weder door eene volksberoerte geschokt en verontrust te worden.

Na dat er door de groote Conventie als grondslag der nieuwe Constitutie is aangenomen geworden, dat er slechts in Columbia eene wetgevende, eene uitvoerende en eene regterlyke magt zal bestaan; dat de gansche huishoudelyke administratien der Republiek, zouden hervormd worden; en dat tot dat einde er in alle territoriale afdeelingen vergaderingen zullen daargesteld worden met de attributen welken aan haar door de Constitutie en de wetten voorgeschreven zyn, is men overgegaan om eene Commissie te benoemen, byzonderlyk om een nieuw plan van eene Constitutie te ontwerpen. Dit was reeds geschied en aan de vergadering der groote Conventie voorgesteld. Men verzekert dat het plan zeer liberaal en overeenkomstig is met den wil en de behoeften van het volk en in allen deele overeenstemt met eene volks vertegenwoordigende regering; maar by de eerste voorlezing van het plan verklaarde zich tegen hetzelve eene party van twintig Serviles, welke een ander plan voorstelde, dat geheel het tegenstelde van het eerste is. Dit plan is na hevige discussien ten laatste met veertig stemmen tegen twintig verworpen geworden. Intusschen verlieten de twintig leden welken dit clandestine plan ontworpen hebben, hunne functien in de zitting der groote Conventie en bleven vier dagen weg, zynde tot den 4den, de dagteekening van den laatsten brief.

Men zegt dat het doel van deze tegen party is de groote Conventie te verhinderen, wegens gebrek aan genoegzame gedeputeerden, ter volmaking der twee derde gedeelten van het bestaande getal, hare werkzaamheden voorttezetten. Doch de Conventie hield zich op en liet eenige zieke leden in hare vergadering komen. Op den avond van den 4den verschenen de dissendenten weder in de vergadering.— Tot hiertoe luidt het berigt in de brieven, maar wy hebben verder vernomen, dat te Coro is aangekomen, derzelver gedeputeerde, de Heer Raphael Hermoso, een van het complot, zonder dat men als nog weet de reden van zyne terugkomst.

Wy onthouden ons eenige aanmerkingen over deze gebeurtenis te maken, afwachtende verdere tydingen en inlichtingen.

FROM AMERICAN PAPERS.

NEW YORK, JUNE 14.

We gave some account, and extracted some facts, a short time since, from an article in the first number of the Foreign Quarterly Review, on the "*Present State of Turkey.*" The whole article is interesting, and well worth a perusal, but we have not room for the insertion of any thing more than occasionally a few general statements respecting the internal condition of the empire.

Highwaymen are said to be so numerous in the sultan's dominions, that caravans not well escorted are attacked and plundered by bands of them. Those in Asia Minor are called "road-stoppers," and those of Europe banditti. Near Constantinople is a forest: "the valley of malefactors." It is extremely dangerous to travellers. There are many such, which are the terror of caravans. To ensure their safety, merchants are obliged to associate, and sometimes to obtain a government firman, under the influence of which they are escorted from village to village, by troops. Nothing is so common at Constantinople as assassinations. The principal assissins are said to be the Grand Seignior, the grand Vizier, and the grand Admiral, when they are in the capital. Galata is the resort of sailors of the Black Sea, who are abandoned wretches; the porters all belonging to the corps of janissaries, steal, and commit other enormities, sometimes carrying off modest women in open day, whom after the grossest abuse, they often murder. Another set of ruffians are called "drowners," who embark in light boats, and chase and attack persons crossing the Bosphorus.

Burglaries are so frequent at Constantinople, that very often the doors of the mosques, where are deposited the most valuable effects of individuals, are broken open.—Pickpockets swarm there to such a degree, as to induce the government to silently recognize their chief, who is called *Bodzek* or *insect*. People who have been robbed, resort to him, pay him, and recover their property.

The presumptive heirs of the crown are kept shut up in the interior of the seraglio, their apartments being a kind of prisons or iron cages. No one is suffered to approach them, or to correspond with them under pain of death. They grow up in ignorance of every thing passing in the empire. They are instructed in the rudiments of Arabic and Persian, as well as writing, and for their amusement they are taught some of the lowest mechanical arts. When these heirs of the empire mount the throne, they are thrown into the hands of flatterers and slaves, and plunge into loose habits, being utterly unacquainted with the affairs of the empire.

The Sultan's sword-bearer, being the chief of all the dignitaries of the seraglio, has also considerable influence in the public affairs. If he be a skillful intriguer, he deposes, appoints, and causes the decapitation of grand viziers and pachas. In the same way, the first page who puts on and takes off the Sultan's boots, the person who presents him with a cup of coffee, his first barber, &c. if they obtain favour, govern the state. Particularly the barber, as he handles the sacred head of his highness, and understands gossiping, by which he amuses his master, and becomes the dispenser of the dignities of the empire.

"All the pachas of three tails who are governors of provinces, and of entire countries, bear the title of vizier; but the governor of the capital bears the title of supreme vizier." It is to him that the grand admiral and subordinate pachas address their official reports.—After having read them, he writes his opinion, and sends them to the Sultan. All the affairs of the empire pass under his review. In time of war, he commands the great army, the other Pachas being under his orders.—He is also the supreme civil and criminal judge, and no appeallies from his decision. Being also at the head of police, he frequently goes through the city in disguise, with a train of executioners; when he sees any offence committed by any body, he makes a sign to his officers, and the offender's head is immediately cut off. According to their maxim, the word government means punishment.

FROM FRANCE.

A Vienna letter of the 29th April, published in the Gazette do France, of 9th May, says "M. de Tatischeff, Russian Ambassador, has received a courier from St. Petersburgh, of the 17th of April. The Emperor Nicholas was to set out on the 20th for the army, accompanied by the Empress, who will make some stay at Odessa for the benefit of sea bathing. M. de Tatischeff is named Grand Cross of the Order of St. Waldemir, of 1st class.

PORTUGAL.—On the 25th April, the anniversary of the Queen's birth-day, the populace rushed to the palace to demand, in an address, that DonMiguel should ascend the throne. The Regent received this mark of personal devotion with indications of lively satisfaction, but refused for the time being, to yield to the wishes of his partisans.

27th April, 9 o'clock in the evening.—The populace is parading through the city, breaking the windows, and menacing violence against the constitutionalists. One individual has just been pursued into a house and seized, for refusing to cry *Long live Don Miguel, absolute King!*

HAVRE, 10th May.—The news of the passage of the Pruth by the Russians, was again circulated to-day on 'change upon the faith of letters of which the authenticity was guaranteed—and which was confirmed by an article from the Mesager des Chambres, republished by the Moniteur, which added this remarkable paragraph—"As to the rest, never was a campaign against the Turks undertaken with more of the elements of success. The line vies with the guard. The whole army exercised to rare perfection, is provisioned as is said, for two years, as to all objects which can be provided before hand. To these *material* elements of success, must be added that of a firm and clear will that directs operations, and that of experience acquired in recent wars. The causes of the delays and insufficiency of former campaigns against the Turks have examined into, and this one is regulated accordingly. The Russians know their adversary; they have been ruminating for six years on the war they are now about to enter upon, and upon the best mode of making it. One may predict, therefore, for them decisive and prompt success.

According to the reports above alluded to, the passage of the Pruth was effected by the Russians with the acclamations of the whole army, compromised chiefly of soldiers who have before crossed the Danube. The different corps have ere this laid siege to the strong places, that might impede the movings upon Constantinople—the object being to obtain immediate possession of that capital.

JUNE 16.

From the Charleston Courier.

FROM MEXICO.—We learn from Capt. Burton, of the brig Sea Gull, arrived at this port this day, that an express had arrived at Matamoras on the evening of the 19th of May, in the remarkably short time of seven days from the city of Mexico, with orders to the General Commandant, to make provisions for the reception of an army of 25,000 men, which started from Mexico three days previous to the express. This army was designed to be stationed at different points on the coast, in consequence of an expected invasion of the country by the Spaniards, under the command of Gen. Morales, assisted by Com. Laborde and his fleet. The Spanish force was understood to consist of 12,000.

The General Commandant, likewise, had orders to drive all the cattle from the coast.

At Matamoras a confidence prevailed, that the Spaniards would be repulsed, if a landing was attempted to any place of consequence. Owing to this feeling, there was not so great an excitement at Matamoras as might have been supposed.

A Mexican government sloop from Vera Cruz, with 500 barrels of gunpowder and arms on board, bound to Matamoras, was wrecked on St. Jago bar on the 16th of May, the vessel and cargo were entirely lost—crew saved.

JUNE 17.

LONDON, May 11, 1828.

The state of parties in this country of sin and sea-coal is far from being tranquil. The undiplomacy of Wellington has offended the *ultima-thule* tories. His conduct on the retrenchment matters, has astonished the whole gang of sinecurists that perambulate the most fashionable streets of the metropolis. It is considered atrocious in his grace to indicate the least disposition to any thing radical. The ultras begin to look upon the good Arthur as the revival of Canning. The repeal of the Test and Corporation acts has filled with apprehensions all the gouty lords and bishops, who yet linger as the remnants of a generation that is rapidly passing away. Now is the season for the anniversary of the thousand and one charitable and religious societies.—All the piety of the metropolis bestirs itself at this season of the year. They wash, they clean, they scour the secret chambers of the heart, and come forth with overstowing purses to sustain the cause of the nineteenth century. It is a perfect carnival in religion, in polities, in dress, in theatricals, and in high life. We are to have war in the East, and the merry faces such accounts produce, is a satire on human nature. It is thought by Malthus and the population men, that the world is too full, and that a few years' war would be one of the most fortunate things that could happen. The discussion of the Roman Catholic question has stirred anew all the old embers of prejudice which has existed for several centuries in this country. You may rely upon it, that Ireland cannot long groan in her present condition. Every thing looks fair and encouraging.—The liberal sentiments of the age cannot be put down. The *peplum* of Minerva must be raised.

Political reform of Columbia.—Some observations on this subject have been put forth by Mr. J. M. Salazar, intended to meet the occasion of the Convention of Ocaña. He first shows the necessity of preserving the integrity of the territory of Colombia, by arguments drawn from the geographical position, and mutual dependence of its various parts. The course of the rivers controls their commercial communications, and the union of the coasts respectively bordering on the Atlantic and the Pacific, is enforced by the circumstance, that without it they cannot possess an intercourse with Europe and Asia at the same time. These countries are rich in natural resources, but not in actual means. Even united, they scarcely compose a nation of importance, the population of all Colombia not exceeding three millions.—For their national debt, contracted by the whole, each department would, in case of separation, be equally responsible. In regard to the form of government, he throws out some judicious remarks on the delusion of imitating, or supposing that they imitate, the institutions of ancient republics. He considers the American confederation as the perfect model presented by either ancient or modern times. The idea of a constitutional monarchy has been much debated in Columbia. But those who advocate, says Mr. Salazar, this system of government, must prove, not only that monarchy is the best system intrinsically, but that Columbia has the best means to support the pageantry of a court, and an established nobility and clergy. But it is well known, he adds that public opinion in Columbia has been uniformly and decidedly in favor of the republican government.—He concludes, that the situation of Columbia is fitted to a Federal Republican Government.—*Baltimore paper.*

From the London Literary Gazette.

Steel.—A discovery has, it is stated, been made in the arts in Paris, which promises to be of the highest importance. An English gentleman has succeeded in making the best sheer steel from M. Crawshay's common No. 2, iron. He asserts that by his process he is able to convert the very worst iron of any country into sheer steel. If this result be obtained from iron of an inferior quality, it may be expected that from the best iron a still superior quality of steel may be obtained; so as shortly to supercede the necessity of applying to Sweden for iron. A knife of this steel is described as of a temper to cut iron like wood, and a file to be superior to all proceding manufactures. It appears that by the new process the steel acquires a greater degree of hardness than by the former methods, while it is also much tougher, therefore highly valuable for mining operations. The gentleman is coming to England to communicate his discovery, which ought to be made generally public.

New Holland.—The London Quarterly Review has an article on Cunningham's "Two Years" in New South Wales," from which we gather the following particulars: England first sent convicts to New Holland in 1788.—At that time there was not a civilized being nor an European animal on the island. Now there are 400,000 inhabitants; 200,000 sheep; 100,000 cattle; three newspapers; two banks; several distilleries, one of which consumes 50,000 bushels of grain in a year; 32 steam, wind and water mills; 23 breweries, 50 vessels in the trade with England, China, India, &c. schools, churches, reading rooms, pianoes, post-offices, stage coaches, mechanics of all kinds, 30 farmers, &c. Of the adult inhabitants, about one half are convicts in servitude, one fourth convits who have been emancipated, and one fourth free emigrants. There are three males to one female.

O'Connell.—The following amusing story was related by Mr. O'Connell, at a recent Catholic meeting in Dublin:

Mr. O'Connell began—"You will expect a *Speech*, but I will tell you a story, which will lose nothing in interest by being founded in fact. In the Country of Cork, thery lately lived a man named *Seely*, and for what I know, he may live there still. He, it seems, was not only opposed to Catholicism, but his antipathy to every thing *Popish* was proverbial.—Seely had a friend equally prejudiced, and in one of their conversation, in which, as usual, the Catholics were the subject, Seely said "Tom I hate Popery, and I don't know why." "I hate it too," said Tom, "but I can't tell you the reason."—When the discussion took place between Pope and Maguire, Seely posted all the way, to witness the triumph of Pope against his Papist opponent. He went every day and actually run mad from high wrought feelings. In one of his wandering fits, he took a notion that his *right leg* was a *Papist*, though all the rest of his body was *Protestant*. Doctors were summoned, and medicaments administered, but still no good resulted. He would not suffer his Popish leg to be covered by his *blanket*, cold as it was. His friends remonstrated. "What!" said Seely, "should I be such a scoundrel as to let a Popish leg sleep with me? No, I would rather die than act such a rascally part!"

"*John Bull* acts in the manner as Dick Seely. Ireland is the right arm and leg of England, and yet because she is too *Popish*, John will not throw around her the *blanket of the Constitution.*"

Local Memory.—Magliabechi, the Florentine Librarian, remembered every book, in every collection of which he had once seen a catalogue; and when we had seen a library, he remembered the place of every book in every book case. In regard to books he had read, his memory was such, that in more than ten thousand volumes he could refer to the particular volume or page where any subject argument, or suggestion was to be found: so that at last he was constantly referred to by learned men, as a kind of index to the stores of almost every library in Europe.

The three Wonders of Women.—The daughter of a respectable citizen aged twenty, and possessed of a small share of personal attraction, said t'other day, "she wondered why she had not got married." This puts us in mind of the three wonders of beautiful women. First, at fifteen, they wonder who they shall take; second, at twenty-five, they wonder who they shall get; and third, at thirty-five, they wonder who will take them.